

Kurdistan convoca el referèndum per la independència, amb entrebancs i oportunitats

written by KurdisCat | 8 de juny de 2017

El Kurdistan iraquità és la part més desenvolupada i amb més alt grau d'autonomia de tota la nació kurda. El motiu és que, de fet, arran dels acords posteriors a la Primera Guerra Mundial havia de convertir-se en un estat. Els britànics, però, van decidir al darrer moment incorporar-lo a l'artificial Iraq, de majoria àrab, per a gestionar el petroli trobat a terres kurdes del sud.

Des de 1991 el Kurdistan del Sud gaudeix d'una gran autonomia. La brutalitat de Saddam Hussein, del partit Baas (Renaixement Socialista Àrab) va provocar que l'ONU delimités una zona sense vols al nord del paral·lel 36. Sense aviació dels imperialistes àrabs el Kurdistan va convertir-se en semi independent... però no tot. I aquí comencen els problemes.

Convocatòria oficial i amb unitat de tots els partits

El 7 de juny el conjunt de partits kurds de l'Iraq van acordar la celebració d'un referèndum d'independència. Ho van fer per unanimitat, cap partit s'hi va oposar, fet cabdal. Però només afecta a la zona autònoma. Això significa que un 45 % del Kurdistan iraquità queda fora de la consulta. Per tant, si el procés culmina no només qui s'independitzarà no serà el Kurdistan sinó una part. La nació kurda es troba esquarterada entre Síria, l'Iran, Turquia i l'Iraq i només la meitat de la darrera seria sobirana. Per a posar un paral·lelisme, seria com si, dels Països Catalans, s'independitzés una zona

compresa per les províncies de Girona i Barcelona.

El Kurdistan votarà de forma majoritària per la independència. El resultat pot superar el 90 % a favor del sí. Ja va passar els anys 1990 quan es va celebrar una consulta prèvia, similar al 9N català, i el resultat va ser aclaparador. El problema, però, és el reconeixement. I aquest és un dels motius principals per a convocar, ara, la consulta. El Pròxim Orient està en ebullició. Es mouen les plaques tectòniques.

El reconeixement internacional, el gran entrebanc

La [crisi de Qatar](#) ofereix una oportunitat. L'Iran, xiïta*, està a punt d'assolir una hegemonia mai vista pels xiïtes. Per això el 7 de juny l'Estat Islàmic va atemptar per primera vegada a Teheran, que avança en tots els fronts. La divisió en el món sunnita entre la via saudita (cap concessió a l'Iran) i la turca (l'Iran és musulmà i un aliat potencial) ofereix al Kurdistan iraquiana la possibilitat de ser reconegut per estats àrabs que, fins ara, s'oposaven *tout court* a cap independència kurda. Egipte, Aràbia Saudita, Jordània o Kuwait. És en aquest paradigma que Barzani va visitar recentment aquests estats en una gira discreta però possiblement efectiva. Si contra un eix Iran-Turquia-Rússia emergeix un eix Egipte-Aràbia Saudita-[EUA](#), Kurdistan pot tenir una possibilitat. Aràbia Saudita, per exemple, pot preferir un estat kurd més que no un Iraq unit. De fet unit i fallit sota tutela iraniana.

L'amenaça dels satèl·lits iranians

Els xiïtes pro iranians són, ara, l'amenaça també per al Kurdistan. S'han quedat amb Mossul, reivindiquen Kirkuk, [han avançat](#) fins a la frontera amb Síria i [amenacen el Sinjar](#). Els seus grups paramilitars, *Hashd al-Shaabi*, el més similar a un Estat Islàmic xiïta, comença a cometre assassinats de sunnites. Armats per l'Iran i finançats per l'estat, també en

mans xiïtes, en pocs mesos veurem com comencen a provocar incidents a Kirkuk (en mans kurdes) i el sud de Shengal. En aquest sentit entenem els [recents moviments de grups yezidi](#) (una religió kurda minoritària) que s'han passat a les forces xiïtes on reben millors sous i senten major seguretat doncs saben que tenen l'Iran al darrera. El referèndum aturaria l'hemorràgia.

La caiguda de l'Estat Islàmic i el buit de poder

I, finalment, el moment es oportú perquè l'Estat Islàmic s'enfonsa i deixa un buit. Novament moviment de plaques. Mossul està a punt de caure. L'Estat Islàmic Havia arribat a estar a 30 quilòmetres de la capital kurda, emergent i intractable. Avui cau a trossos. Es referà en la clandestinitat i començarà una nova guerra però serà diferent. Avui l'Estat Islàmic ja no controla cap part del territori kurd, per això és el moment de convocar el referèndum abans d'estar envoltats pels grups d'influència iraniana.

Gairebé un estat

Les properes setmanes, el primer ministre kurd, Nechirvan Barzani, reunit de forma gens casual fa una setmana amb Vladímir Putin, visitarà Bagdad. Barzani, nebot de l'actual president discutirà directament amb el govern iraquità. Aquest s'oposa al referèndum però malgrat una crisi econòmica important, el Kurdistan gestiona importants recursos naturals i és estratègic per a arribar a la costa mediterrània. Millor un veí amb bones relacions que un adversari a la porta de casa. Finalment, 75.000 *peixmerga* (literalment "els qui s'enfronten a la mort") armats donen suport al govern autònom. En canvi el govern central iraquità no té presència armada al Kurdistan autònom. Com podrà evitar un referèndum si algú el reconeix?

* L'islam es divideix entre una branca sunnita, majoritària, del 85 % i una de xiïta. Aquesta predomina a l'Iran on els clergues hi tenen un paper fonamental front la versió sunnita on la sunna (costum) és el nervi central de la religió